

Պարույր Սևակ

Եվ ուրիշ ոչինչ

Ձորից թռչելիս,
Ժայռից ցատկելիս,
Որպես կենդանի - շնչող արարած,
Նա խեղանդամվում
Ու տնքտնքոցով քարշ տալով ոտը՝
Փռչի է հանում ճանապարհներին...
-Իսկ մենք պարզապես կոչում ենք... քամի՛.

Եվ ուրիշ ոչինչ:
Նա էլ, մարդու պես,
Ունի ամոթի զգացումը նույն,
Դրա համար էլ
Հագուստ է գործում խոտից ու թփից,
Որպեսզի ծածկի իր մերկությունը...
-Մենք ընդամենը կոչում ենք... առո՛ւ,

Եվ ուրիշ ոչինչ:
Առասպելական հսկա մարջաններ,
Որ վզնոց դարձած՝
Չուզում են վիզը պատրշգամբների,
Մի բան էլ ավե՛լ -
Ունեն համ ու հոտ...
-Իսկ մենք կոչում ենք... պղպե՛ղ կամ տաքղե՛ղ.

Եվ ուրիշ ոչի՛նչ:

Չուզված ավագի դեղին կապրոնով

Եվ անձեռագործ նեյլոնով կանաչ՝

Հնչեցնում է նա իր ջինջ սոպրանոն...

-Իսկ մենք պարզապես կոչում ենք... աղբյու՛ր.

Եվ ուրիշ ոչի՛նչ:

Մի մե՛ծ, երփներանգ յուղաներկ կտավ,

Որ ժամեր հետո փոխվում է հանկարծ

Սև ու միագույն խորանկարի...

Եվ ուրիշ ոչի՛նչ:

Հրա՛շք իսկական,

Կոչում ենք... գլուխ:

Լեցուն գաղտնարա՛ն,

Անվանում ենք... սիրտ:

Մի քայլող աշխա՛րհ,

Մարդ ենք հորջորջում...

Եվ... վա՛յ ինձ ու ձեզ.

Այսքանից հետո

Մենք մեզ կոչում ենք նաև... բանաստե՛ղծ...

18.XII.1959թ.

Թիֆլիս